

Kommunikee

Bomaanslag op telekommunikatiecentrum

Vandaag 26 november 1984 hebben de Cellules Communistes Combattantes een telekommunikatiecentrum aan de rand van de militaire luchtmachtbasis in Bierset met een springlading aangevallen. Aldus hebben we twee antennemasten en de grondinstallaties vernietigd.

Op deze basis zijn de mirage 5-jachtbommenwerpers-eskaders gestationeerd, die tot de tactiese luchtwapens van dit land behoren en onder het direkte kommando vallen van het 2e geallieerde luchtmacht van de NATO (2 ATAF). Bij deze gelegenheid groeten we de kameraden van de Rote Armee Fraktion (RAF), waarvan het kommando Sigurd Debus in augustus 1981 het hoofdkwartier van deze eenheid in Ramstein in de BRD heeft aangevallen.

De aanval op en de sabotage van het imperialistische militaire apparaat staan vanzelfsprekend op de eerste plaats in de revolutionaire politiek, en zelfs relatief geringe of weinig spektakulaire akties kunnen het de vijandelijke machine al aardig moeilijk maken. Bovendien omzingelen ze, als ze tot een werkelijke "spontane" massale praktijk worden, de vijand, isoleren hem en kunnen hem zelfs afdoende verlammen. Als "spontane" massale praktijk hebben ze een dialektiese verhouding tot de politieke praktijk en leiding van de georganiseerde kommunistiese avant-garde; dat is nu mogelijk en realiseerbaar - en dringend noodzakelijk.

Een valse paradox binnen de imperialistische militaire structuren is de positie van België begrensd en centraal, en zo staan de revolutionairen voor het feit, dat bijde aanval op dit centrum, dit militaire apparaat zelf centraal wordt, wanneer zich konkreet de structuur van de internationale kommunistiese revolutie doorzet. Het politieke-militaire apparaat van de NATO is tegelijkertijd funktie van het permanente sociale overwicht en laatste bolwerk van de kapitalistiese produktiewijze. De NATO is de duidelijkste uitdrukking van het hoogste stadium van het kapitalisme: het imperialisme. Zoals de kameraden in Stammheim het zo treffend zeiden: "de agressie-oorlogen naar buiten en de preventieve kontrarevolutie naar binnen (in de metropolen)". Het is de NATO, het belgiese leger en de belgiese staat die de imperialistiese orde op alle continenten garandeert, van de Malvinas tot Berlijn, van Palestina tot Pretoria, van Turkije tot Zaïre, van Grenada tot Marokko... politiek-militaire kommando- en exportbasis van het imperialistiese overwicht, dat is de aan België toevertrouwde funktie door de Yankee-heren.

Maar deze konstatering van het feit, dat de

NATO één van zijn kommandocentra op het territorium van dit land geïnstalleerd heeft, is nietszeggend, wanneer men daardoor niet tot nadenken komt, wat onder zulke omstandigheden de revolutionaire politiek moet zijn. Wij denken dat er natuurlijk geen plaats op deze globe is, die men voor een aanval tegen de uitbuiters van het volk zouden moeten sparen, zeker niet! Maar wij denken, dat tegenwoordig de revolutionaire kommunisten in de metropolen in de imperialistiese centra, een grote historische verantwoording dragen, want het hart van het beest aanvallen heeft een wezenlijke, belangrijke, beslissende betekenis voor de konkrete verwerkelijking van een authentiek, proletaries internationalisme. Strategies moeten we strijden voor de verzwakking van "onze" bourgeoisie in de inter-imperialistiese konfrontatie, haar oorlogen en haar overheersing over de volkeren van de periferie en de derde wereld zoals ook in de klassenstrijd hier. De imperialistiese heerschappij zal alleen in de dialektiese eenheid van revolutionaire strijd omvergeworpen worden en dat wereldwijd. Als het juist is, dat de kapitalisten niet zonder het koper uit Shaba en Chili kunnen, en twee hele volkeren vanwege dit profijt afgemaakt worden, dan is het ook juist, dat dat alleen mogelijk is dankzij de pacifikatie van landen, zoals België, waar ze hun misdaden in alle rust kunnen plannen en organiseren! En zo moet men ook de politionele en repressieve hysterie tegen ons en de strijdende kommunistiese organisaties in de centra begripen: de NATO kan het zich niet permitteren, toe te zien, hoe hun ravitailleringwegen, hun kader en hun officieren, hun research instituten en militaire structuren bedreigd worden op de plaats, die als hoofdkwartier dient. Wij hebben in onze verklaring over de aanval op Honeywell gezegd, dat de NATO zijn hoofdkwartier niet voor niets hier in Europa geïnstalleerd heeft. Dat wil zeggen: keuze van een land, waar het anti-imperialistiese bewustzijn zwak en politiek reformisties, moreel burgerlijk is, en ten tweede een land, waarin de partijen die aan de macht zijn openlijk en voortdurend pro-atlanties zijn - een uitstekend repressie-apparaat onder leiding van de nationale verdediging georganiseerd hebben: de gendarmerie. Daarom moeten allen dat nu begripen, en alle kameraden moeten daarmee in hun militante praktijk rekening houden: ZONDER SOCIALE VREDE, ZONDER BREDE KONSENSUS TUSSEN DE KLASSEN, ZONDER PACIFIKATIE VAN DE CENTRA KAN DE BOURGEOISIE MET HAAR IMPERIALISTIESE OORLOGEN NIET WINNEN.

Een brede en belangrijke politieke strijd is nu overal aan de gang, waar de tendens tot oorlog en de tendens tot revolutie met elkaar gekonfronteerd worden. Vanuit het standpunt van de imperialistiese strategen gaat het er natuurlijk om, de volkeren van West-Europa in de imperia-

listiese projekten van de NATO in te delen. Een massieve, kwalitatieve oorlogsproduktie, een gedisciplineerd en strijdustig leger, een bevolking, die alle ontberingen in het kader van de inzet voor de oorlog aanvaardt, de militarisering van de openbare diensten, de sociale en politieke pacifikatie, die de veiligheid van de centra en kommando-instellingen garanderen - dat heeft de NATO nodig voor zijn kriminele projekten! En dat is het ook precies, wat de serieus in oppositie tot de projekten van de imperialistische oorlog staande militanten en revolutionairen moeten aanvallen: sabotage van de militaire produktie, vernietiging en veelvuldige aanvallen tegen de firma's die in het kader van de oorlogsindustrie werken, sabotage, desertie en muiterij in de rijen van het bourgeois leger, politiek en organisatorisch werk, politiek en militair werk voor de vernietiging van de macht van de bourgeoisie en voor de internationalistische revolutie. Dat is de praktijk van de tendens tot revolutie, niet te vermijden grondslagen van de burgeroorlog, om definitief de prehistorische logika van het kapitalisme te breken.

De economische crisis van het kapitalisme en de oorlogsprojekten, die daaruit voortvloeien, zijn factoren, die degenen die slapen brutaal wakker schudden! Een situatie van overdadige bevreemding in de konsumptie- en kredietmaatschappij, verderfelijk nationalisme en zijn gevolgen, het racisme, medeplichtige onverschilligheid en het verraad van alle politieke of vakbondorganisaties, een situatie, die voldoende is, om misdaden in de periferie en de derde wereld te begaan, dat moet het in crisis verkerende imperialisme door de oorlog hier vervangen. Maar wat voor gedachten hebben wij? Waar is onze klassedenkwijze? Waar is de herinnering aan onze geschiedenis van degenen, die de slachtpartij van '36 tot '45 meegemaakt hebben? Die de ellende van de "wederopbouw" beleefd hebben? Van degenen, die alle stakingen, alle verraad alle nederlagen tegenover een steeds arroganter wordende bourgeoisie beleefd hebben? Kunnen de paar kruimels van de gestolen koek van Afrika, Latijns-Amerika, het Midden-Oosten en onze eigen arbeid de toekomst maskeren, waarheen het imperialisme ons onverbiddeijk voert: de ellende en de onophoudelijke oorlogen?

En zo is vooral deze grote politieke slag noodzakelijk, die in onze eigen rijen gestreden en gewonnen moet worden. Deze slag moet op alle niveaus gevoerd worden, want nu toont zich overal de druk van de bourgeois oorlogstendenzen en hun medeplichtigen, de kollaboratiethesen van de kleine bourgeoisie.

De gelijkschakeling van de massamedia in het kader van het anti-"sovjetisme" grenst aan het karrikaturale, het bij de minste of geringste oprisping van een "dissident" uit Litauen bevestigt iemand in het idee, dat het beter is, in Turkije onder folter te sterven, dan in Polen amnestie te krijgen. Verzamelaar van medeplichtigen, heeft Wojtila zijn titel als "NATO-paus" verdiend..., al waagt hij het nog niet de pershings te zegenen, in Latijns-Amerika plaatst hij een divisie mariniers op de voorgrond en reduceert de twijfels van het goede geweten. De lijst zou te lang worden, als we hier alles zouden opnoemen... maar wat duidelijk is, is het resultaat: de onverbiddeijkheid, op korte termijn, een inter-imperialistisch konflikt wordt door alle volkeren begrepen. In tegenstelling tot de hoop van de bedrogenen, die in 1945 dachten, dat het mogelijk zou zijn, de oorlog kwijt te ra-

ken, zonder het kapitalisme kwijt te raken, tegen de verblinding en de doofheid van hen, die niet gezien hebben - of niet willen zien -, dat de oorlog voor de onderdrukte volkeren sindsdien geen enkel ogenblik opgehouden is, dringt zich de realiteit op: revolutie of oorlog!

De oorlogszuchtige tendenzen van de NATO, die de volkeren van de metropolen in de oorlog zullen storten en dat rechtvaardigen, zijn alleen de radikalisering van de voortdurende thesen die de uitbuiting van de arbeiders rechtvaardigen. De verdediging van de "vrije wereld", de burgerlijke democratie, het parlementarisme, de slavemoraal van het joden- en christendom enz. worden redenen, om op de slachtvelden te sterven, als radikaal alternatief voor de alledaagse dood door vervreemde arbeid.

Zich tegen deze these verzetten, de ideologische peilers van de geschiedenis van de bourgeois heerschappij, hen een revolutionair, konstruktief alternatief voor de toekomst voorzetten, is geen eenvoudige zaak; want globaal en gedeeltelijk tasten zij de anti-oorlogsbeweging ernstig aan.

Een zeer belangrijk punt, dat we willen toelichten: wij willen niet in gemeenplaatsen vervallen, waaronder de heldere analyse zou moeten lijden. Wij strijden in het kader van de proletarische politiek, wat ons ertoe verplicht, het te wagen en de plicht hebben, een zo brede beweging als de anti-oorlogsbeweging te bekritisieren, wanneer ze de door de reformistische en verraderlijke instituties aangeduide weg volgt. Maar wij bekritisieren niet de serieusheid van de militanten, die zich daar engageren, wij bekritisieren niet ongegrond de honderduizenden demonstranten - waaronder onze militanten elkaar terugvinden -, die zich de laatste jaren in heel Europa verzameld hebben, wat wij zeer beslist denuncieren en bekritisieren, zijn de kleinburgelijke leidingen, zoals de CNAPD, de VAKA en verschillende partijen die ze ondersteunen, die deze geweldige volksbeweging op korte termijn tot uitputting brengen, in het slop doen raken, naar de nederlaag leiden. Zo zijn onder de grafkransen van het "pluralisme" de "neutraliteit", het "a-politieke" en aan de leiband van het burgelijke parlementarisme in het spoor van de huichelaarsklieken made in Galland en Company, de apostels van de kapitulationistische politiek, die men nadrukkelijk bestrijden moet.

1) Het respect voor de imperialistische orde door het legalisme en de geweldloosheid als absolute mythe oplevend, terwijl het niets anders is als desertie in het aangezicht van de vijand, waarvan de heerschappij op dagelijkse brutaliteit berust, de politie, de gendarmerie en het leger. Het legalisme, de parlementaire optie, de geweldloosheid zijn kontra-revolutionair, want ze sluiten de anti-oorlogs- en anti-raketbeweging in een door de burgelijke macht gekontroleerde cirkel in. Terwijl de stationering van de cruise missies door instanties werd geprogrammeerd, die de dienaar Vreven niet naar zijn mening hebben gevraagd, maken de pacifistische leiders van de beweging op dit punt verder illusies.

De parlementaire optie, dat wil zeggen zich weer verlaten op de burgerlijke macht, nadat men ze heeft laten merken, dat we geen oorlog en geen raketten willen, is even grotesk als de dieven te vragen de wetten goed te keuren, waarnaar ze veroordeeld worden! In ieder geval weten we nu, wie daaraan meegedaan heeft, en dat zijn niet de laatste streken van Swaalen of Martens geweest, die steeds wat dan ook veranderen.

2) Een zich "a-politiek" voordoende globale oriëntatie (als optie: pluralisme en democratie), die verbiedt, het probleem van de imperialistische oorlog anders te zien, dan zich te verplaatsen in angst voor het lijden, dat hier verwoest zou worden. De konsekwentie van deze positie is fout: niet alleen zal de imperialistische oorlog in plaats van als produkt en funktie van konkrete feiten worden gezien (ekonomiese krisis van de kapitalistische produktiewijze en de inter-imperialistische tegenspraken), maar als een kwaad voorgesteld, dat Joost mag weten waar vandaan komt - en waarvoor iedereen, en waarom ook Rogers niet, bang is -, maar bovendien is het nog heel nationalisties, doordat alleen de bescherming van het nationale territorium aan de orde komt...

Dat is ronduit patriottisties om een raar woord te gebruiken.

Daarom zeggen wij, de imperialistische oorlog zo uit te schakelen, vanuit een klassepositie tot deze, te weigeren deze te analyseren (en deze analyse in de praktijk om te zetten) als bijzondere faktor, maar ook de kontinuiteit van de klasseheerschappij, die de oorzaken met de uitwerkingen verbergen, dat zijn de steunpilaren van de pacifistische leiding - en van de pacifistische politiek -, die alleen tot doel hebben, de argumenten van de anti-oorlogs-beweging belachelijk te maken en ook histories te ontwapenen.

In werkelijkheid dient deze zogenaamde "dépolarisering", deze erkenning van de burgerlijke macht er alleen toe, alle mollen van de bourgeoisie partijen, alle parlementariërs, burgemeesters zonder kiezers enz., in de leiding van de anti-oorlogsbeweging te brengen, wat daarmee eindigt, de anti-oorlogsbeweging als een kracht voor te stellen en te misvormen, die dwars door het hele land, door alle klassen gaat, die iedere goede wil in één en dezelfde inspanning zou verenigen - en met dezelfde belangen - bourgeoisie en proletariaat! Deze zogenaamde "a-politieke" houding verbergt in werkelijkheid het feit, dat de gehele bourgeoisie van dit land de oorlogsvoorbereidingen organiseert: de politieke knechten van Washington, de aan de US ondergeschikte militaire, industriële en bankiers...

3) Nadat de imperialistische oorlog, dankzij de inspanningen voor de kollaboratie een schadelijke macht is geworden, die zich buiten de klassentegengestellingen bevindt, wijkt de vraag, de oorlog te bestrijden terug voor die, de oorlog te "weigeren". Wat direkt en onverbiddeijk voert naar het zoeken naar een consensus. En wat eisen de pacifisten? USA, USSR, maak geen oorlog (in Europa) en punt nieuwe alinea. Maar voor de arbeiders is de oorlog alleen een nóg verschrikkelijker faktor dan de dagelijkse ellende, geen breuk met de uitbuiting. En dat te moeten zeggen, mag niet toestaan, de volkeren te vergeten, voor wie de oorlog sinds tåg jaren alledaags is! Voor de revolutionaire kommunisten houdt het daarbij niet op, de USA, de USSR, in oorlog of in vrede, interesseren ons niet. Zelfs zonder atoomoorlog interesseert de imperialistische orde ons niet en kan niet geduld worden. Ze moet door het ontstaan van een nieuwe maatschappij weggevaagd worden, de maatschappij zonder klassen en zonder staat, de kommunistiese maatschappij.

4) De pacifistische organisaties hebben hun militanten en een reusachtige volksbeweging rond het probleem van de imperialistische oorlog gemobiliseerd, doordat ze het eigen karakter van dit probleem vervalsen. Zo kunnen ze het komende konflikt, om hun fatalistische thesen te bekrachtigen, alleen met visioenen van de nukle-

aire hel voorstellen, de totale vernietiging van de planeet, de apokalyptiese eskalatie enz. De dingen op deze wijze voor te stellen, is op de eerste plaats een perfekte idiotie, die echter alleen maar tot doel heeft, de oorlog boven de belangen van de bourgeoisie te stellen, op de tweede plaats is het zeer nadelig voor de anti-oorlogsbeweging, want het ontwikkelt een gevoel van de demobilisering voor "een onoverkomelijke fataliteit". Maar men moet zich de imperialistische oorlog juist niet door middel van visioenen van de apokalyptiese voorstellen, in tegendeel, het is heel anders. Men moet zich het proces van de imperialistische oorlog voorstellen als een serie gekombineerde operaties, geografies omsingeld, gepland volgens precieze termijnen... van een verschrikkelijk geweld, weliswaar, maar perfekt gecontroleerd door de imperialistische generale stafven. Omdat te illustreren, kijken we bijvoorbeeld eens naar de oorlog in 1914 - 1918, waarvan de wapenstilstand zonder overwinnaar of overwonnene ondertekent werd... het front was op dat ogenblik buiten Duitsland, het duitse leger kreeg massale versterking tengevolge van het ontstaan van de Sovjet Unie afgedwongen vrede. De kapitalisten hadden eenvoudig beslist, dat het voldoende was, de industriële hadden hun deel gekregen, de koloniale opdeling was afgesloten, en de internationale kommunistiese beweging verzwakte het oude Europa. En terwijl de hele wereld in goede eensgezindheid in de oorlog was betrokken, hebben de kapitalisten van de ene op de andere dag besloten, het er bij te laten en zich met andere problemen bezig te houden (dat wil zeggen het duitse leger de revolutionairen af te laten maken, en internationale veldtochten te houden, om de witte legers te ondersteunen). Dat is het cynisme van de imperialistische oorlog! De bourgeoisie zal de planeet niet vernietigen, omdat ze daaraan niet verdient. Daarentegen zullen ze proberen, alle revolutionaire brandhaarden op de wereld te vernietigen: ze zullen Moskou niet onder megatonnen wegvagen, maar ze zullen ekspeditiekorpsen sturen naar Centraal-Amerika naar Noord-Afrika, naar Zuidoost-Azië... ze zullen de Oeral niet als glas doen smelten, maar ze zullen een reusachtige en verschrikkelijke oorlog, half klassiek, half atoomoorlog in Duitsland ontketenen! En het zal niet gaan om een avontuur of een verrassing, maar om zeer precieze plannen, waarin de huidige de bewapeningspolitiek, de gevechtsdoktrines, strijdstrategie en -taktieken naar funktie ingedeeld worden.

WAT VOOR DE ANTI-OORLOGS-BEWEGING FUNDAMENTEEL IS, IS DE MYTHOLOGIE VAN DE UITWERKINGEN KWIJT TE RAKEN, OM DE OORZAKEN AAN TE PAKKEN. MEN VECHT NIET TEGEN DE OORLOG, WANNEER MEN HET NIET MOGELIJK MAAKT, DIEGENEN TE HINDEREN, DIE DE OORLOG KONKREET PROGRAMMEREN EN ORGANISEREN, MEN STRIJDT NIET TEGEN DE OORLOG, WANNEER MEN NIET DE VRAAG VAN DE KAPITALISTIESE PRODUKTIEWIJZE EN DE VERNIETIGING DAARVAN STELT.

5) Een andere getuigenis van politieke zwakte van de anti-oorlogs-beweging, waar ze het pacifistische vergif naar binnen slikken, is haar eurocentrisme, hun klaarblijkelijke nationalisme. We hebben al gezegd, dat er sinds 1945 in de derde wereld geen dag voorbij is gegaan zonder oorlog, meer dan eens met deelname van belgiese militairen (in Korea, in Algerije, in Shaba), maar dat zijn zonder twijfel slechts "nevenoorlogen", terwijl het hier ernst zou zijn! Dat is geen reden tot lachen, want wanneer de brede mobilisatie tegen de stationering van de cruise en pershings juist en legitiem is, relativeert de armzaligheid, door het ontbreken van mobilisatie tegen de impe-

rialistische militaire interventies bijvoorbeeld in Shaba, de betekenis van deze beweging. Want de imperialistische oorlog is hier mogelijk, zoals deze in de derde wereld mogelijk is, want de uitbuiting van de arbeiders in Afrika is alleen mogelijk in verbinding met de uitbuiting van de arbeiders hier...

Maar wat nieuw is, is de terugkeer van de oorlogsdreigingen naar HIER. Dus moet men diegenen denuncieren en bestrijden, die de anti-oorlogs-beweging moedwillig achter de grenzen van deze "nieuwigheid" trekken, want door deze simpele verontrusting over de bescherming van de eigen veiligheid is de stap snel gezet, de oorlog tegen de burens te beginnen... Alleen een korrekte voorstelling van dat, wat het imperialisme is, maakt het mogelijk, deze chauvinistische tendensen te bestrijden, want tegen de imperialistische oorlog te strijden is de eerste activiteit van de anti-Mobutoe-guerrilleros, en daarin is een gemeenschappelijke identiteit, die zich concreet in een internationalistische praktijk moet tonen.

Ten slotte, om te besluiten met deze eerste kritiek op de pacifistische politiek en ideologie, moet men hun absolute gebrek aan perspectieven en hun geweldig fiasco naar voren brengen. De pacifistische organisaties roepen in 1985 op tot een demonstratie... met wie steken ze de draak? Thans is de beweging, die voor het belgische pacifisme model staat, de vredesbeweging in de BRD, ten dode opgeschreven... En dat is begrijpelijk: ze hebben niet één van hun zogenaamde doelen bereikt en zijn niet eens meer in staat, hun "mensën-keten-shows" te organiseren, zo groot is de afkeer en de ontmoediging bij hun militanten, die begrijpen, dat jaren van pacifistische strijd tot helemaal niets geleid heeft. Aan de andere kant zien we in de BRD de ontwikkeling van een sterke anti-imperialistische guerrilla-beweging, die onder de politieke leiding van de Rote Armee Fraktion de openlijk zichtbare uitdrukking van een proletarische afwijzing van de oorlogsprojekten van de NATO is..

Terwijl ze ons tot een nieuwe steriele demonstratie oproepen, met kleinburgerlijke leuzen, met de reformistische politiek van het pacifisme, zijn de Vlaams Aktie Komité tegen Atoomwapens en de CNAPD de objectieve doodgravers van de anti-oorlogs-beweging!

De pacifistische thesen aan het vuur van de revolutionaire kritiek bloot te stellen, is het minste wat men kan doen, maar men moet het doen om dit ronddolen te overschrijden en een nieuwe dynamiek in de oppositie tegen de oorlog en de raketten van de NATO te brengen. Men moet de pogingen tot het sluiten van een kompromis met de bourgeoisie met betrekking tot het oorlogsvraagstuk bestrijden, en dat betekent, de oorlog met het imperialisme te verbinden, zich in een proletarische en revolutionair perspectief te plaatsen.

TEGEN DE IMPERIALISTIESE OORLOG - DE BURGROORLOG!

Laten we ons organiseren en onophoudelijk aanvalen!

VOORWAARTS MET DE OPBOUW VAN DE STRIJDENDE ORGANISATIE VAN DE PROLETARIERS!

VOORWAARTS MET DE KOMMUNISTIESE REVOLUTIE!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS!

Cellules Communistes Combattantes
Voor de opbouw van de strijdende organisatie van de proletariërs.

